

El relleuament damunt dit de la institució rebé un impuls important gràcies al Conveni marc signat entre l'Institut d'Estudis Catalans i la Generalitat de Catalunya el 22 de desembre de 1988, que assegurà el sosteniment ordinari de l'IEC a partir del 1989 (Balcells, Izquierdo i Pujol, 2007, p. 456-457).

El 30 de maig de 1988, el corrector de l'Institut, Josep Llobera, es va jubilar per haver arribat a l'edat legal, tot i que va continuar col·laborant esporàdicament en tasques de correcció d'algunes publicacions de l'Institut.

6.9. *El nou desplegament de l'Institut (1989-2007)*

La promulgació d'uns nous Estatuts el 17 de maig de 1989 (publicats en el DOGC núm. 1151, del 5.6.1989) significà per a l'Institut l'inici d'un nou desplegament científic i social.

Quan feia més d'un any que l'Institut no tenia cap corrector oficial pel fet d'haver-se jubilat Josep Llobera, i havent-se jubilat també Jordi Carbonell el 31 d'octubre de 1989, el Consell Permanent va acordar de preveure, amb vista al pressupost de l'any 1990, dues places de corrector de l'IEC, els quals, així com havien d'estar al servei de totes les publicacions de l'Institut, també havien de tenir un lligam de criteris lingüístics amb la Secció Filològica (Actes CP, 11-12.7.1989) —lligam, d'altra banda, que ha existit sempre; vegeu el capítol 3.

La comissió avaluadora nomenada per la Secció Filològica, formada inicialment per Joan A. Argenter, Jordi Carbonell, Isidor Marí i Joan Veny, definí el 5 de juny de 1990 el perfil que havien de tenir aquestes dues places de corrector: una persona més experimentada i reconeguda professionalment i un altra de més jove i amb menys experiència (Actes SF, 15.6.1990).

El 28 de juny, el Consell Permanent, a proposta de la Secció Filològica, decidí convocar un concurs públic, però ho féu tan sols per a una plaça de corrector de gramàtica i estil (Actes CP, 28.6.1990), malgrat l'acord damunt dit. El 6 de juliol de 1990, la comissió avaluadora quedà definitivament constituïda per Antoni M. Badia i Margarit, Joan A. Argenter, Carles Miralles, Isidor Marí i Joan Veny (Actes SF, 6.7.1990).

El concurs oposició se celebrà el 27 de novembre de 1990, al qual concorregueren tretze aspirants. Tanmateix, el 13 de desembre, Antoni M. Badia i Margarit informà que la comissió avaluadora havia decidit no proveir la plaça de corrector (Actes CP, 13.12.1990). El 31 de gener de 1991 s'acordà convocar novament el concurs (Actes CP, 31.1.1991); les proves es van tornar a fer el 21 de maig de 1991, amb la participació d'onze concursants, i aquest cop fou adjudicada a Josep M. Mestres i Serra,⁶⁸ que fou nomenat corrector de l'IEC per la co-

68. Josep M. Mestres i Serra (nat el 1956) és llicenciat en filologia catalana, doctor en lingüística aplicada i traductor intèrpret jurat d'espanyol. Ha estat professor de traducció jurídica i administrativa a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya (1987-1993), professor dels cursos de correcció de textos de l'Associació de Mestres Rosa Sensat (1989-1994), professor associat de la Facultat

missió avaluadora de la Secció Filològica reunida el dia 10 de juny de 1991 (Actes SF, 14.6.1991), s'incorporà a l'IEC el 2 de setembre de 1991 i s'instal·là a la Sala Rubió de la primera planta de la Casa de Convalescència (l'actual despatx general del Gabinet de la Presidència). D'ençà d'aleshores, encapçala els serveis de correcció de textos de l'Institut (vegeu la taula 4).

El mes d'octubre del 1991 el Consell Permanent descartà la possibilitat d'incloure una segona plaça de corrector en els pressupostos del 1992, perquè no es preveia cap increment en el pressupost del nou any (Actes CP, 3.10.1991).

TAULA 4. *Caps i responsables professionals de les oficines i serveis de correcció de textos de l'Institut d'Estudis Catalans durant els primers cent anys*⁶⁹

<i>Corrector o correctora</i>	<i>Període</i>	<i>Oficina, servei o secció</i>
Emili Vallès i Vidal	1913-1916	Vocabulari Ortogràfic (1913-1915) Secció Ortogràfica (1915-1916)
Emili Guanyavents i Gener	1916-1939	Secció Ortogràfica (1916-1917) Oficines de Correcció d'Estil (1918) Oficina de Revisió d'Originals (1919-1931) Oficina de Correcció d'Originals (1932-1939)
Francesc Torres i Ferrer	1943-1944	[Secretaria General]
Josep Miracle i Montserrat	1944-1949	[Secretaria General]
Eduard Artells i Bover	1951-1971	[Secretaria General]
Josep Llobera i Ramon	1971-1988	[Secretaria General]
Josep M. Mestres i Serra	1991-2000	Servei de Correcció
Josep M. Mestres i Serra	2000-2002	Oficina de Correcció i Assessorament Lingüístics (primera etapa)
Sílvia López i Caballer	2000-2002	Servei de Correcció (dins el Departament de Producció Editorial)
Josep M. Mestres i Serra	2003-2007	Oficina de Correcció i Assessorament Lingüístics (segona etapa)
Josep M. Mestres i Serra	2007-	Servei de Correcció Lingüística
Sílvia López i Caballer	2007-	Unitat de Correcció (dins el Servei Editorial)

de Traducció i Interpretació de la Universitat Pompeu Fabra (1994-1997). Corrector redactor del Parlament de Catalunya des del 1984, va demanar l'excedència voluntària l'any 1991 per a poder prestar servei a l'Institut. Ha publicat diversos articles sobre llengua i, en col·laboració, els llibres *Diccionari d'abreviacions. Abreviatures, sigles i símbols* (2a ed., 2001) i *Manual d'estil. La redacció i l'edició de textos* (4a ed., 2009). És membre de la Societat Catalana de Llengua i Literatura des del 1992, de l'Associació Catalana de Terminologia des del 2004 (aquesta entitat ha passat a denominar-se Societat Catalana de Terminologia —SCATERM—, en constituir-se com a societat filial de l'Institut l'any 2008).

69. Suposem que Francesc Torres i Josep Miracle eren considerats caps o responsables dels serveis de correcció de l'IEC (generalment unipersonals), però no en tenim constància documental; com tampoc no en tenim que Eduard Artells fos considerat d'aquesta manera des del mateix moment en què es va reincorporar, per l'abril del 1951. Segurament, dels anys quaranta als anys setanta del segle passat feia més aviat aquesta funció el mateix secretari general, Ramon Aramon, del qual depenien orgànicament.

6.9.1. El Servei de Correcció (setembre 1991 - abril 2000)

Les vacil·lacions a l'hora de denominar els serveis de correcció de textos professionals que es van donar durant la primera època de l'Institut (cf. els § 6.3-6.6) es van reproduir d'alguna manera en aquest nou període de funcionament.

Després de l'efímera denominació «Servei d'Assessorament Lingüístic» apareguda en l'*Anuari* del curs 1990-1991 (p. 136), a partir de l'any 1992 aquest servei unipersonal es va anomenar oficialment Servei de Correcció, sota la dependència de la Secretaria General de l'Institut, òrgan que fou dirigit, successivament, pels membres Manuel Castellet i Solanas (fins al 1992), Joaquim Rafel i Fontanals (del 1992 al 1998) i Carles Miralles i Solà (del 1998 a l'abril del 2000).

Pel novembre del 1991, el Consell Permanent establí, en l'estructura orgànica de l'IEC, el Servei de Correcció, amb les funcions bàsiques de corregir originals de tota mena i revisar documents de l'IEC (Actes CP, 14.11.1991). Per tant, el corrector únic de l'Institut havia de distribuir la jornada laboral entre la correcció de les publicacions i la correcció dels documents interns, sempre urgents.

D'altra banda, la funció d'assessorament lingüístic de la institució fou també present des de l'inici d'aquest Servei. A la mateixa tardor del 1991, el president de la Secció Filològica, Antoni M. Badia i Margarit, va demanar al corrector de l'Institut que emetés un informe tècnic sobre la conveniència de prologar el llibre d'estil del diari *Avui* que estava preparant Ricard Fité i Labaila, cap de correctors d'aquest periòdic, per encàrrec de l'empresa editorial del diari. L'informe fou lliurat el dia 30 d'octubre de 1991.

De tota manera, en la *Memòria* del curs 1991-1992 s'especifica que «[l]a correcció de tota mena de textos, la dotació d'una infraestructura mínima —especialment, l'adquisició d'obres de consulta— i la fixació de criteris de correcció per a les publicacions de l'Institut —amb prou feines iniciada— han estat les tasques bàsiques del Servei en aquesta fase» (IEC, *Memòria* 1990-1991, p. 212).

Tanmateix, la revifada que experimentà l'Institut a l'inici dels anys noranta del segle passat va significar un increment important dels originals presentats per a la correcció amb vista a l'edició a partir de l'any 1992 (a la taula 6, del capítol 7, podem veure l'increment pogressiu de les publicacions de l'Institut durant aquest període, que passà de 64 obres l'any 1992 a 118 l'any 1999, és a dir, gairebé el doble), la qual cosa va comportar que el nou servei unipersonal de correcció hagués de començar a fer servir col·laboradors externs per a la correcció de les publicacions, col·laboració que no va parar d'incrementar-se.

Un salt molt important en aquest sentit es produí l'any 1998, en què, després d'una reunió tinguda el dia 13 de juliol pel secretari general, Joaquim Rafel, l'aleshores nou gerent, Jordi Vinaixa —que s'havia incorporat a l'IEC el 16 de març de 1998—, i el cap del Servei, Josep M. Mestres, per a analitzar amb detall tots els tipus de feina —de correcció, de traducció, de redacció i d'assessorament— que eren encomanats al Servei de Correcció des dels diferents estaments de l'Institut, i no veient la possibilitat d'estalviar-li'n cap ni d'augmentar la plantilla de

correctors, es decidí fer una convocatòria pública de col·laboradors externs, que s'efectuà en un diari barceloní dins el mateix mes de juliol i que fixava, com a data límit per a la recepció de currículums, el 18 de setembre de 1998.

El resultat d'aquesta crida foren el centenar de currículums rebuts i les noranta-dues entrevistes efectuades pel cap de Correcció durant el mes de setembre de 1998, de les quals s'afegiren noranta-una noves altes provisionals a la base de dades de col·laboradors externs. Naturalment, era impossible incorporar un nombre tan gran de persones de cop, sobretot perquè calia introduir-les en els criteris de correcció i d'edició aplicats a l'Institut, i això s'havia de fer personalment; ensems, calia procurar que no disminuís d'una manera significativa la qualitat del producte final. Amb tot, és remarcable l'augment de correctors que s'experimentà en la col·laboració externa per a la correcció de les publicacions de l'IEC a partir del 1998 (vegeu la taula 5).

TAULA 5. *Col·laboradors externs que han corregit obres per a l'IEC durant l'any (1992-2007)*

Període 1992-1999	Any							
	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999
Nombre de correctors	2	9	15	13	16	28	43	49
Període 2000-2007	Any							
	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Nombre de correctors	43	32	22	25	33	24	21	27

Aquesta solució d'emergència es manifestà insostenible, perquè no es podia atendre com calia tots els col·laboradors que intervenien en la correcció de les publicacions, i s'hagué de reduir aquesta dispersió, que s'estabilitzà a partir de l'any 2003, durant la segona època de l'Oficina de Correcció i Assessorament Lingüístics, en què es pogué disposar de tres correctores en plantilla per a la correcció i la supervisió de les publicacions (vegeu el § 6.9.3).

Del període comprès entre 1991 i 1999 cal destacar la col·laboració estreta de les correctores i els correctors externs següents (entre parèntesis, el període global de col·laboració fins al 2007): Jordi Alberich i Puquí (1992-2007), Eva Rodríguez i Ollé (1992-1995), Remei Margalef i Pelejà (1993-1999), Isabel Obradó i Ramos (1993-1998), Anna Torrent i Palou (1993-1998), Francesc Dedeu i Fontcuberta (1994-1998), Imma Fradera i Castillo (1994-1998), Marta Herero i Ocón (1994-1998), Pura Serena i Barrobés (1994-2007),⁷⁰ Marta Sánchez i Benedet (1996-1999), Anna Soler i Horta (1996-1999), Sílvia López i Caba-

70. A partir de l'any 1999, aquesta correctora ha continuat col·laborant amb l'Institut des de l'empresa Linguacom, de la qual és codirectora.

ller (1996-2000), Vanessa Ordoús García (1997-2000) i les empreses de Barcelona QSL Traduccions (1997-2004) i Tau Traductors (1997-2000), fins a un total de cent nou col·laboradors externs que consten en la base de dades del Servei en aquest període.⁷¹

Tot i aquest nombre elevat de col·laboradors externs, cal tenir present que, llevat d'un petit nucli de correctors, la majoria de les persones que van col·laborar amb l'IEC durant tots aquests anys ho van fer esporàdicament: o bé no van donar el resultat esperat i no es va repetir l'experiència, o bé, en alguns casos, s'esdevingué que la correctora o el corrector van considerar que se'ls exigia massa pels coneixements que tenien o per la retribució oferta.

Aprofitant els dubtes lingüístics que es plantejaven durant la correcció dels originals de les publicacions de l'Institut, el cap del Servei anà recollint mots i expressions amb vista a la compleció del diccionari normatiu. Fins a 976 propostes lèxiques i sintàctiques foren trameses pel Servei de Correcció a les Oficines Lexicogràfiques com a resultat de la feina diària de correcció des del 1991, més de quatre-centes de les quals van poder ésser tingudes en compte en la redacció del diccionari.

Dues altres intervencions destacades foren en relació amb el diccionari normatiu que s'estava preparant. D'una banda, l'elaboració d'uns criteris per a la redacció i l'edició del *Diccionari de la llengua catalana* de l'Institut (DIEC), a petició de la directora de les Oficines Lexicogràfiques, M. Teresa Cabré. El cap del Servei de Correcció, entre el 27 de gener de 1993 i el 15 de novembre de 1993, comptà amb la col·laboració dels becaris Anna Caballeria i Piquet (fins al 27 de setembre de 1993) i David Ordóñez i Garcia (fins al 15 de novembre), cedits per les Oficines Lexicogràfiques. Els vint-i-vuit estudis que contenia l'informe, que tractaven de sengles aspectes gramaticals, ortotipogràfics i lexicogràfics destacables del *Diccionari general de la llengua catalana* de Pompeu Fabra —a partir, sobretot, del despullament de la lletra C del dit diccionari— que s'haurien de tenir en compte en corregir l'original del DIEC, foren lliurats progressivament a la directora de les Oficines Lexicogràfiques entre el 8 de març de 1993 i el 15 de novembre de 1994 (IEC, *Memòria 1992-1993*, p. 223 i 227; *Memòria, 1993-1994*, p. 239).

De l'altra, la correcció mateixa del diccionari normatiu: un equip format per Maria Bermúdez i Ezquerria, Núria Castells i Quintana, Marta Herrero i Ocón,

71. Sense pretendre ésser exhaustius, és de justícia també deixar constància, en una segona llista, de les correctores i els correctors que van col·laborar durant un temps prou perllongat i intens en les tasques de correcció de textos: Victòria Ferrando i Belart (1993-1996), Marta Casas i Rodríguez (1996-1997 i 1999), Elena Fontanet i Masgrau (1996-1998), Anna Martínez i Roca (1997-1998 i 2000-2001), Rosa M. Farré i Bregolat (1998-2000), Eva Maresma i Chica (1998-2001), Ferran Moreno i Lanza (1999-2004), Francesca Rabassa i Torres (1999-2000), Ariadna Saballs i Nadal (1997-1998 i 2000-2001), Àlvar Valls i Oliva (1998-2007), Jordi Argenter i López (1999-2001; és fill del membre Joan A. Argenter i Giral), Elisabet Curt i Campderròs (1999-2000), Eva Folgado i Fusté (1999-2001), Marta Toro i Caldas (1999-2007) i l'empresa Manners (1998-2002), de Barcelona.

Josep Lluís López Fructuoso, Remei Margalef i Pelejà i Pura Serena i Barrobés, i coordinat per Josep M. Mestres, es féu càrrec de la correcció de l'original de la primera edició del DIEC entre el 15 de novembre del 1994 i el 23 de maig de 1995 (IEC, *Memòria* 1994-1995, p. 228 i 231). Imma Fradera i Castillo, tècnica cedida per les Oficines Lexicogràfiques, s'encarregà d'introduir en la base de dades del diccionari les correccions que obtenien el vistiplau de les Oficines Lexicogràfiques. Aquesta ampliació sobtada de personal comportà que tot el Servei s'hagués de traslladar, el 10 de novembre del 1994, al despatx que hi ha a l'escala interior que comunica els serveis generals de la planta baixa amb el Gabinet de la Presidència (l'actual despatx del secretari general de l'IEC). La correctora Remei Margalef s'incorporà al Servei inicialment per a substituir el cap del Servei mentre aquest coordinava la correcció del DIEC, però al final acabà compaginant aquesta substitució amb feines de correcció de l'original del diccionari, per tal d'enllestir l'obra a temps (aquesta substitució acabà el 12 de maig de 1995).⁷² El 15 de maig va plegar la resta de l'equip.

El 6 de novembre de 1995 es reincorporà al Servei Remei Margalef, aquesta vegada per a corregir i completar la base de dades del *Diccionari de geologia* d'Oriol Riba, tasca que s'allargà fins al 14 de juny de 1996, en què aquesta correctora causà baixa.⁷³ L'any següent, Anna Soler i Horta⁷⁴ substituï Remei Margalef, que acabava de tenir la seva primera filla —l'Aina—, per a dur a terme la correcció de l'original del *Diccionari de geologia* (que durà del 17 de març al 8 de juliol de 1997).⁷⁵

Una vegada publicada la primera edició del DIEC, el cap del Servei continuà trametent a les Oficines Lexicogràfiques propostes de compleció del diccionari normatiu entre l'1 de desembre de 1995 i el 5 de desembre de 1997 (142 propostes en total), quan ja havia aparegut la segona reimpressió de la primera edició.

A començament de l'any 1996, el Servei de Correcció es traslladà a l'antic despatx del corrector de l'Institut, situat a la tercera planta de la Casa de Convalescència, que posteriorment havia estat també el despatx del secretari general honorari de l'Institut, Ramon Aramon.⁷⁶

72. Remei Margalef i Pelejà (nada el 1959) és llicenciada en filosofia i lletres, professora de català d'adults i correctora.

73. *Resum de les activitats del Servei de Correcció durant el curs 1995-1996* (document intern), Barcelona, Institut d'Estudis Catalans, Servei de Correcció, 10 octubre 1996 (equival a la memòria corresponent al mateix curs, ja que entre els cursos 1995-1996 i 1998-1999 el report del Servei de Correcció deixà de figurar en la memòria anual de l'IEC).

74. Anna Soler i Horta (nada el 1974) és traductora d'anglès i d'alemany i correctora. Llicenciada en traducció i interpretació, ha cursat estudis de doctorat sobre traducció a la Universitat Pompeu Fabra. Es dedica, sobretot, a la traducció literària i teatral.

75. *Resum de les activitats del Servei de Correcció durant el curs 1996-1997* (document intern), Barcelona, Institut d'Estudis Catalans, Servei de Correcció, 4 setembre 1997 (equival a la memòria corresponent al mateix curs).

76. Actualment, aquest espai és ocupat pel vestíbul de l'entresolat que dona accés a la Secretaria de la Secció Filològica i a l'ascensor panoràmic de l'edifici.

D'altra banda, el 15 d'abril del 1996 s'incorporà també al Servei Núria Aramon i Stein, per bé que mantingué l'adscripció directa a la Secretaria General,⁷⁷ i romangué en aquest Servei fins al final del 1999, en què s'incorporà a les Oficines Lexicogràfiques de la Secció Filològica. En l'endemig, començaren les obres de rehabilitació i remodelació de la Casa de Convalescència, que es van allargar fins al 2000 i que van comportar dos canvis successius d'ubicació del Servei que havien d'ésser provisionals mentre duressin les obres. El 8 d'octubre de 1999 s'incorporà al Servei la correctora Francesca Rabassa i Torres,⁷⁸ que substituï el cap de Correcció en la coordinació i la supervisió de les publicacions en curs durant l'organització de les primeres Jornades de Coordinació per a l'Estandardització Lingüística.⁷⁹ L'1 de setembre de 1999 el Servei s'hagué de traslladar a la planta baixa de l'edifici per raó de les obres de restauració i rehabilitació de la Casa de Convalescència.

Entre el 2 de març de 1998 i l'1 de març de 2000, el Servei de Correcció encara lliurà a les Oficines Lexicogràfiques 140 propostes de completió del diccionari normatiu. En total, entre el 1993 i el 2000 es van lliurar a les OL més de mil dues-centes propostes lexicogràfiques.

Arran de la celebració del I Seminari de Correcció de Textos, que s'esdevingué el 26 de març de 1999 (vegeu el § 8.9), es van preparar i publicar les *Actes del I Seminari de Correcció de Textos*, coordinades per Josep M. Mestres, que veieren la llum el mateix any 1999.

Per encàrrec de la Secció Filològica, Isidor Marí, com a coordinador científic, i Josep M. Mestres, com a coordinador tècnic, organitzaren les damunt dites primeres Jornades per a la Cooperació en l'Estandardització Lingüística, presidides per Joan A. Argenter, president de la Secció Filològica, que tingueren lloc a la Casa de Convalescència els dies 25 i 26 de novembre de 1999 (vegeu el § 8.10).

Un darrer aspecte que té a veure tant amb la correcció com amb la normalització és la tasca d'assessorament lingüístic i ortotipogràfic que han fet els diversos serveis de correcció de l'Institut d'Estudis Catalans en atendre consultes, tant internes com externes, que li eren fetes arribar. Fins al 1991, les Oficines Lexicogràfiques atenien aquestes consultes, però des del setembre del 1991, fou el Servei de Correcció qui se n'anà ocupant progressivament, fins a arribar a rebre i contestar una trentena de consultes mensuals. A partir del 1996, amb la creació de l'Oficina de Consultes de la Secció Filològica, el Servei de Correcció es dedicà a atendre, sobretot, les consultes internes i algunes d'externes que li eren adreçades directament per motius diversos.

77. *Resum de les activitats del Servei de Correcció durant el curs 1995-1996* (document intern), Barcelona, Institut d'Estudis Catalans, Servei de Correcció, 10 octubre 1996 (equival a la memòria corresponent al mateix curs).

78. Francesca Rabassa i Torres (nada el 1961) és diplomada en infermeria, llicenciada en filologia catalana, traductora intèrpret jurada d'espanyol i correctora.

79. *Resum de les activitats del Servei de Correcció durant l'any 1999* (document intern), Barcelona, Institut d'Estudis Catalans, Servei de Correcció, 20 gener 2000 (equival a la memòria corresponent al mateix any).

Les tasques relacionades amb la preparació dels originals de les publicacions i alguns encàrrecs provinents de la Presidència de l'Institut van requerir també la col·laboració de traductors. Encara que només sigui per a deixar-ne constància, les traductores i traductors que van col·laborar més assíduament amb el Servei de Correcció durant aquesta etapa foren: Valerie Collins, Jennifer Junyent i Castells, Vanessa Ordovás García, Laura Paredes i Lascorz, Albert Parera i Peris, Mireia Pujol i Villagrasa i les empreses de Barcelona Linguacom, Manners, QSL Traduccions, Tau Traductors i Teclat.

6.9.2. L'Oficina de Correcció i Assessorament Lingüístics dins el Servei de Relacions Exteriors i el Servei de Correcció dins el Servei de Producció Editorial (maig 2000 - desembre 2002)

El 16 de març de 2000, el Consell Permanent prengué la decisió de crear el Servei de Relacions Exteriors (SEREIEC), acord que fou ratificat pel Ple de l'IEC el 3 d'abril en els termes següents:

[El Consell Permanent acorda] crear el «Servei de Relacions Exteriors de l'Institut d'Estudis Catalans» (SERIEC). Aquest servei dependrà directament de la Presidència de l'IEC i estarà a càrrec d'un director, que serà un membre de l'Institut. El director serà l'encarregat de gestionar la comunicació entre l'Institut i els professionals que treballen en diversos camps, com ara la llengua, el patrimoni, etc., i exercirà funcions d'assessorament, de correcció, de consultes. Dirigirà també el Fòrum de l'estandardització, sorgit de les jornades organitzades per la Secció Filològica el mes de novembre. [Actes Ple de l'IEC, 3.4.2000]

Així mateix, el Consell Permanent disposà posar-lo en marxa durant el mes de maig del 2000 d'una manera modesta, amb personal ja contractat per l'IEC i situar-lo en tres cubicles i un despatx disposats a les golfes de la tercera planta de la Casa de Convalescència, damunt mateix dels despatxos de la Secció Filològica, que foren habilitats durant les obres de restauració i rehabilitació dutes a terme els anys 1999 i 2000. També va establir fer-ne una avaluació el mes de novembre i, en el cas que fos positiva, definir una nova fase amb l'increment de personal per a l'any 2001 i, al final d'aquest any, fer-ne una altra avaluació.

Arran d'aquesta decisió, fou nomenat director del SEREIEC Joan Martí i Castell, membre de la Secció Filològica, i es configurà, dins aquest Servei, l'Oficina de Correcció i Assessorament Lingüístics (OCAL), amb Josep M. Mestres com a cap, que fins aleshores ho havia estat del Servei de Correcció, i Roser Vernet i Anguera, llicenciada en filologia catalana i fins aleshores tècnica de l'Oficina de Consultes de la Secció Filològica, com a assessora lingüística, que fou adscrita al SEREIEC juntament amb la seva Oficina (vegeu el § 6.2.2.c). Així mateix, feia part del SEREIEC el Fòrum d'Estandardització esmentat en l'acta del Ple de l'IEC, de què tenia també cura Josep M. Mestres i que tenia com a cap Isidor Marí i Mayans, membre de la Secció Filològica (vegeu-ne, en el quadre 1, l'organigrama de funcionament).